

**Jakub
Hussar**
svazek I

OTU

Argo

**Jakub
Hussar
ØTu**

svazek I

Tu

Czech edition © ARGO, 2021
Copyright © Jakub Hussar, 2021
Cover art © 2021 by Johann Bodin
Endpapers © Pavel Trávníček, 2021

ISBN 978-80-257-3487-2 (váz.)

ISBN 978-80-257-3526-8 (e-kniha)

Prolog

Vznáším se nad těžební jámou. Blíží se šero.

Poslední dobou se necítím dobře. Jak čas běží, plíživě mne pohlcuje samota.

Se svými syny se stýkám stále méně. Chybí jim otec...

Ubozí chlapci, budou to mít v životě těžké.

Nadechnu se výparů a filtry zasyčí námahou. Vzduch je štiplavý a nepříjemně pálí v nose. Z dálky ke mně doléhají neartikulované ozvěny povelů.

Kdesi pode mnou zaduní exploze a zábradlí se rozechvěje. Hutná obla-ka na horizontu zajiskří - od hor přichází další kovová bouře. Brzy bude třeba znovu vypnout těžební stroje.

Odvrátím oči. Dlouhý pohled do bány mi dodnes způsobuje širokou ne-moc. Nastal čas vrátit se do komnat a pustit se konečně do kroužení.

Jeden učenec kdysi řekl: *Dvakrát obrať střípek v ruce, nežli jej dlaní rozetřeš v prach*. Snad proto jsem s tvorbou tohoto logu tak dlouho otále-la. Emoce však již odpluly, zbyla jen zatvrzelá mysl staré ženy.

Jsem připravena podělit se s vámi o svůj příběh. Budu vám vyprávět o strastiplné a dlouhé cestě na Coraab. O neuvěřitelné odvaze Talů, ale také o zkáze, šílenství a smrti.

Tal Kusa-Gammah

24 Tu

kniha první

Maqa

soundtrack

soundtrack

soundtrack

soundtrack

—61 Tu
az
—52 Tu

Za mého dětství se mi magrav *Oona* jevil nekonečně veliký. Dodnes s oblibou vzpomínám na přepychový život na panských palubách, kde jsem strávila pomíjivé časy svého mládí.

Dobře si vybavuji specifickou vůni bivaku. Mezi jeho stěnami jsem ztropila nejednu vylomeninu – před spaním jsem se záměrně vyvlékala ze spacích popruhů, s oblibou jsem ucpávala senzory kradenou hlinou ze skleníků v obavě, aby mé hovory s pestrobarevnými figurkami *Ku* nedolehly k nepovolaným uším. Byla jsem živě a energické dítě, které si navzdory urozenému původu vysloužilo nejeden výprask.

Jednoho dne ke mně rodiče přivedli mou první školnou. Stará *Izzel* byla mírná a shovívavá žena a své výklady opírala o praktické příklady ze života, což usnadňovalo jejich pochopení. Kdykoliv jsem si s něčím nevěděla rady, utěšovala mě tím, že vše má svůj čas a zbrklost ještě nikomu nepřinesla nic dobrého. *Izzel* jsem přezdívala *Kostlivá noha* kvůli jejím groteskně hubeným končetinám, avšak nikdy jsem si nedovolila oslovit ji takto nahlas.

Zpětně si považuji každé chvíle, již jsem strávila s matkou *Wa* v našich pečlivě udržovaných sklenících. To ona mi vštípila celoživotní zájem o vše živé, naučila mě, jak co nejlépe pečovat o keřiky ovoce jemge či jak množit hospodářská zvířata. Naše pravidelné seance jsme nazývaly „šochty“, a během nich jsme nadšeně probíraly všemožné zábavné i pikantní historky. Matka *Wa* byla pozoruhodná žena.

Čas plynul vpřed a já zjistila, že mezi mnou a ostatními ženami žijícími v prostorách panského *Talionu* existují jisté rozdíly. Pravda, rodiče mi v útlém věku nechali propíchnout nos, ve kterém jsem nosila zdobný šperk, avšak nekonečné rozpravy dívek o technikách zkrášlování jsem považovala za bezcílné tlachání. Už jako dítě jsem s oblibou poslouchala hovory starších o věcech mocenských i politických, byť jsem jen zřídka kdy chápala jejich význam. Když jsem se s touto svou zálibou svěřila pramatce *Amh*, vrhla na mne ustaraný pohled a prohlásila, že mám na podobné věci čas.

Život na panských palubách Talionu připomínal nikdy nekončící sled rituálů a povinností. Dnes už bych jen obtížně vyjmenovala všechny ceremonie, jež jsme tehdy se železnou pravidelností vykonávali. Z významnějších událostí bych zmínila svátek půlročí označovaný jako *Tu Nudura*. Rituální půst trval vždy po celý den světla, načež se s příchodem šera osazenstvo Talionu sešlo ke společnému kapání sycené vody. Závěr *Tu Nudury* byl okamžikem, kdy buroten svlažil vyprahlá hrdla nás i našeho služebnictva.

2

Tu Nudura

Svátek půlročí pro mne představoval lákavou příležitost, jak poznat nové tváře, na které bych jindy v Talionu nenarazila. Některé z příchodů jsem již znala – u vchodu do síně se ladně pohupoval Vorcal, vrchní velitel jednotky vigilů, jejichž přílnavou zbroj a sebejistý výraz jsem vždy tolik obdivovala. Matka Wa byla zapředena do hovoru se správcem skladů Kaskanem, jehož hbitý jazyk v mnohém předčil protějšky v ústech sdílných talských žen. Tehdy jsem také poprvé spařila přísně vyhlízejícího vrchního gravce Baap Mapa, podsaditého tala s výraznou spirálou černavého *khe* táhnoucí se přes jeho kulatý obličej. Baap Map vypadal nervózně, jeho hluboko vsazené pichlavé oči neklidně těkaly po hodovní síni a co chvíli si dodával odvahy pokapáváním na jazyk.

Zvučný gong palubního interware ohlásil, že den světla na *Ooně* právě skončil, a přítomní talové se v souladu s tradicemi na počest svých Pánů jeden po druhém pokruhovali. Ačkoliv právě začal den šera, Oibaaan ponechal tíži v obvyklých mezích. Chovala jsem k tomuto našemu ochránci velkou úctu, neboť jsem věděla, že by na *Ooně* bez jeho bedlivého dohledu brzy zavládl neřízený chaos. Interware ztlumil světla, hosté nadšeně klevetili a u toho se spořádaně usazovali na svá místa podle předem dané hierarchie.

Během *Tu Nudury* se stával můj otec obzvláště nesnesitelným, neboť přemíra burotenu násobila jeho špatné povahové vlastnosti. Zatímco děti užívaly sycenou vodu ve striktně předepsaných dávkách, dospělí Talové si jí při podobných příležitostech dopřávali zcela nezřízeně. Na jejich obranu musím říct, že starší příslušníci rodu Kusa bohapusté

plýtvání burotenem odjakživa příkře odsuzovali a mnohdy svůj půst záměrně o několik dalších dní prodlužovali. Zřejmě díky tomu byl nejstarším Talem v místnosti právě můj otec, Tal Kusa-Nakat, který si toto privilegium okázale užíval.

Byl hlučný a nezdvořilý a bez ustání strhával pozornost na sebe. Také jeho slavnostní proslov nepřinesl srdcím talů příliš mnoho radosti. Nakat jen vágně odříkal povinné strofy, načež celou řeč zakončil slovy:

„Pokruhujme se, neboť žijeme v souladu a mnoho jiných by nám tento vřelý vztah mohlo závidět. Hrabeme se nekonečným exoprostorem jako larvy kypřenou hlínou, avšak od larev se v mnohém lišíme. Cílem larvy je nedaleká šťavnatá hlíza – naše voje však setrvávají v předem vytýčené brázdě v naději, že nás osudové setkání s vysněnou hlízou teprve čeká.“

Otcovo blábolení nedávalo valný smysl, avšak nižší talové zdvořile pokyvovali na pozdrav. Tehdy gravec Baap Map sebral odvalu a ve změní rozpačitého cinkání kalíšků nahlas pronesl:

„Velebme svátek *Tu Nudura*, neboť další *Tu* nahlédl přes převis. Smí vrchní gravec promluvit?“

Nakat si okázale ukápl burotenu a pravil:

„Vrchní gravec smí promluvit vždy a všude a mě těší každý den, kdy mohu spatřit tvé chmury svažštělé čelo a naslouchat tvému libozvučnému klokotání o koordinátech a strojích.“

Ostatní se Nakatovu květnatému tlachání zasmáli, avšak Baap Mapův soustředěný výraz neopadl. Po chvíli řekl:

„Má slova jsou určena uším Kusů, Pane Těžby. Nebudu vás zdržovat déle, než je nezbytně nutné.“

Ostatní příslušníci rodu si zběžně vyměnili pohledy a jeden po druhém odešli do vedlejšího salónku, pokorně následování vrchním gravcem. Tehdy se otec otočil ve dveřích a řekl:

„Možná je na čase, abychom s sebou vzali také malou Gamu.“

Byla jsem překvapena, neboť otec Nakat ke mně jen zřídka kdy projevoval vlídnost. Toto velkorysé gesto jsem však přisuzovala účinkům burotenu, jehož kapky tak často vtékaly mému otci do úst.

Usadili jsme se na polstrované divany v neveliké, avšak o to více zdobené poradní místnosti. V těchto překvapivě stísněných prostorách Bo-roa-Talu jsem tehdy byla vůbec poprvé. Zdi i strop místnosti zdobily spleť ornamenty a já v jejich vzorech rozpoznávala četné květiny